

Az Irgalom Éve

Ma, épp ma, amikor ezeket a mondatokat írom, hirdették ki, hogy Ferenc pápa megnyitotta az „Irgalmasság Kapuját”. Irgalom... bűn, bűnbánat, megbocsátás... Miért is vállaltam el, hogy megírom ezt az elmélkedést, hiszen nem tudok (soha nem is tudtam) Bokor-elmélkedést írni, elmélkedni. Tehát előbb valamiféle „hitvallás”-féle. Miért vállaltam mégis? Talán, mert azt tanultam meg a Bokortól, hogy ha hozzám fordul valaki egy kéréssel, azonnal igent mondjak. Elsőre talán helytelennek tűnik. („Aki tornyot akar építeni közületek, nem ül le előbb és nem számítja ki a költségeket, hogy van-e, amiből elkészítse?”) Időközben viszont azt is megtapasztaltam, hogy ha igent mondok, Isten mindig megadja, ami szükséges ahhoz, hogy teljesíteni tudjam, amire hívott. Soha nem csalódtam még benne! (Ez pedig a sziklára épített ház példázatának parafrázisa.) Az Úr az én kősziklám, benne nem csalódhatom! Szóval, az elmélkedés nem megy. Imádkozni, igen, azt azért szoktam. Észrevenni, mennyire szeret is az Isten! Milyen jó és kedves tud lenni! Észrevenni az ajándékait, amelyekkel megörvendeztet naponta. Hálát adni Neki, hogy rácsodálkozhattam jóságára. Énekelni, örömmel! És persze, gondolkodni is – rajta, mint jó Atyán, és az élet dolgain. Tehát inkább futó gondolatöregedéseimet tudom csak nektek adni. Ami épít, buzdít, vigasztal – szokta mondani Dombi Feri bácsi – arról tudjuk, hogy Istentől való. Hát, valami ilyesmit szeretnék.

Megbocsátás: *„Bocsásd meg a mi vétkeinket – amint mi is megbocsátunk az ellenünk vétőknek...”* Hányszor elmondjuk ezt a Mi Atyánkban! Naponta. Bocs, elnézést... – aztán megint... A szőnyeg alá söpröm, aztán egyszer mégis csak kirobbanok, mert belül azért tovább emészt, újra és újra előjön. Megbocsátok, de nem felejték? Nem! Úgy, ahogyan én is megbocsátok. Ez nem egyetlen döntés. Hosszú, fáradságos munka. Hogy a férjem, feleségem, bárki, aki bántott, tiszta lappal kezdhessen. Ahogy én is Isten előtt, naponta.

Jézus, akit követni próbálok, mindenkinek megbocsátott. A bűnös asszony, Zakeus, a tízezerrel tartozó szolga, a jobb lator... Még gyilkosai számára is talál valami mentséget. „Nem tudják, mit cselekszenek.” Valami kicsi jót legalább, de talál bennünk! Ez jutott eszembe elsőként tegnap is, amikor értesültem egy barátom valószínűleg nem hívő szüleinek hirtelen haláláról. Miért? Mert úgy ismertem meg Istent, hogy első és legfontosabb tulajdonsága a Szeretet. A szeretet irgalmas, a szeretet megbocsát... (ld. 1 Kor 13) Mert a gyermeke vagyok. Mert akkor is szeret, ha vétkezem. Hogy megjavulhassak. Mert jóvá szidni senkit nem lehet. Csak jóvá szeretni. (Gyurka bácsi és Bőjte Csaba szavai.) Mindvégig bízik bennem, mindvégig lehetségesnek tartja a változást, a megújulást. Tudja, hogy csak a szeretet képes gyógyítani a megsebzett szívet. És nincs reménytelen eset! „Egyiknek ötszáz dénárt, a másikkal ötvenet engedett el – Lukács így írja le ugyanezt a példabeszédet. – Közülük vajon melyik szereti jobban?” Ugyan miért gondolom, hogy nekem csak ötvenet? Mert én alapvetően (vagy „viszonylag”) jó vagyok? Vajon, ha csak az „igazak” mehetnének be, melyikünk jutna be oda, hogy szívére ölelhessen?

Irgalom – és könyörület: Számomra a példabeszéd másik kulcsszava. Rögtön az irgalmas samaritánus jut eszembe. A könyörület nem csak a megbocsátást jelenti számomra, hanem jólelkű, szeretetteljes odafordulást, segítő kezet a rászorulónak, bármilyen szükséglet szenvedőnek. Más szemmel, kicsit Isten szemével kezdjük látni embertársainkat. Atyánk fiait. Mert ő is Atyám fia. Ha pedig a társadalom bűneivel, a szegények kizsákmányolásával és hasonlókkal találkozom... Vagy ez már „politizálás”? Uram, irgalmazz!

Teremts bennem tiszta szívet, Uram! – mert ha megbocsátunk, akkor nyerünk mi is bocsánatot... Adj nekem őszinte belátást! Legalább önmagamhoz legyen őszinte!

Teremts bennem nyitott szívet, szükséglet szenvedő embertestvéreim, Atyám fiai iránt – hogy észrevegyem szenvedésüket, szükségüket!

Erős lelket adj, kérlek, hogy már szememmel látom, ne menjek el mellette anélkül, hogy nem tettem meg mindent, ami tőlem telik!

(Talán nem véletlen, hogy az „Irgalmasság Kapujának” megnyitását az Öröm Vasárnapján hirdették ki.)

Harmat József